

Паниум — Рақами Даҳ

Болоравӣ ва сукути халқҳо: муҳр задани 144,000 ва таърихи пинҳони пешгӯёнаи Дониёл 11:10–16

Jeff Pippenger

2025-04-16

Мавзуи оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ бархостан ва сукути подшоҳи ҷануб аст, ҳамчунон ки дар ояти дуюм бархостану сукути ниҳии Иёлотӣ Муттаҳида, ки дар шахси президенти ниҳой намояндагӣ шудааст, баён мегардад, ва ҳамчунон намояндаи ниҳии заминии қудрати аждаҳо; бархостану сукути ниҳии Созмони Милали Муттаҳид, ки дар оятҳои се ва чор намояндагӣ шудааст. Оятҳои панҷ то нӯҳ таърихи қудрати папавиро аз соли 538 то соли 1798 намояндагӣ мекунанд. Соли 538 қудратёбии ҳокимияти папавиро нишон медиҳад, соли 1798 захми марговари папавиро нишон медиҳад, ва бинобар ин оятҳои панҷ то нӯҳ бархостану сукути ниҳии ҳайвонро намояндагӣ мекунанд. Ояти даҳ соли 1989-ро ҳамчун сукути подшоҳи ҷануб, ҷунон ки дар Иттиҳоди Шӯравии собиқ намояндагӣ шудааст, нишон медиҳад.

«Ҳар қавме, ки ба сахнаи амал қадам ниҳодааст, иҷозат ёфтааст, ки ҷойгоҳи худро бар замин ишғол намояд, то маълум гардад, ки оё ҳадафи “Нозир ва Қуддуси Муқаддас”-ро ба ҷо хоҳад овард ё не. Нубувват зухур ва сукути империяҳои бузурги ҷаҳон — Бобил, Модай ва Форс, Юнон ва Рум — ро пайгирӣ кардааст. Бо ҳар яке аз инҳо, ҷунон ки бо миллатҳои камқудраттар низ, таърих такрор шуд. Ҳар яке давраи имтиҳони худро дошт, ҳар яке ноком монд, шукӯҳаш пажмурда гашт, қудраташ аз миён рафт, ва ҷойгоҳи онро дигаре ишғол намуд....»

«Аз бархостан ва сукути халқҳо, ҷунон ки дар саҳифаҳои Навиштаҳои Муқаддас равшан нишон дода шудааст, онҳо бояд биомӯзанд, ки ҷалоли зоҳирӣ ва дунявии маҳз то ҷӣ андоза беарзиш аст. Бобил, бо тамоми қудрат ва шаҳомати худ, ки монанди онро ҷаҳони мо аз он замон ба ин сӯ дигар надидааст, — қудрат ва шаҳомате, ки ба назари мардуми он рӯзгор ҷунон устувор ва пойдор менамуд, — то ҷӣ ҳад комила аз байн рафтааст! Мисли «гули алаф» он нобуд шудааст. Ҳамин гуна нобуд мешавад ҳар он ҷи Худоро таҳкурсии худ надорад. Танҳо он ҷизе метавонад пойдор монад, ки бо мақсади Ё пайваста бошад ва ҳислати Ёро ифода намояд. Усулҳои Ё ягона ҷизҳои устуворе мебошанд, ки ҷаҳони мо мешиносад». Education, 177, 184.

Оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум болоравӣ ва сукути ниҳии подшоҳи ҷанубро, ки ба воситаи Русия намояндагӣ мешавад, муайян мекунанд. Оятҳои сиздаҳум то понздаҳум болоравӣ ва сукути ниҳии Иёлотӣ Муттаҳидаро муайян мекунанд. Тамоми ривояти нубуввати боби ёздаҳ бар пояи сохтори болоравӣ ва сукути подшоҳиро бино ёфтааст. Донишҷӯи нубувват бояд ин воқеиятро ба назар гирад, агар мехоҳад ягон имкони дуруст тафриқа кардани паёми нубуввати боби ёздаҳро дошта бошад.

Нигоҳи бунёдии боби ёздаҳуми Дониёл он аст, ки он аз тасвирҳои тақрори болоравӣ ва сукути подшоҳӣ иборат мебошад. Вақте ки хоҳар Уайт изҳор дошт: «Ҳамин тавр подшоҳии Модию Форс ва подшоҳии Юнон ва Рум набуд шуданд», вай «Юнон»-ро ҳамчун аждаҳо, «Рум»-ро ҳамчун ҳайвон ва «Модию Форс»-ро ҳамчун пайғамбари козиб муайян мекунад. Вай болоравӣ ва сукути ниҳии подшоҳии охири заминро муайян мекунад, ки аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб иборат аст; онҳо болоравии худро аз қонуни якшанбе оғоз мекунанд ва ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебаранд, дар иҷрои Ваҳй 16:12–21. Вай қавми Худоро ба «болоравӣ ва сукути миллатҳо, ҷунон ки дар саҳифаҳои Навиштаҳои Муқаддас равшан баён шудааст» роҳнамоӣ мекунад, ҳамчун он дидгоҳе ки бояд ба қор бурда шавад, то «биомӯзанд, ки ҷалоли сирф зоҳирӣ ва дунявӣ то чӣ андоза беарзиш аст».

Сабабе ки мо бояд «биомӯзем, ки ҷалоли зоҳирӣ ва дунявӣ то чӣ андоза беарзиш аст», он аст, ки боз ҳам бештар дарк намоем, ки ҳар он чӣ «Худоро асоси худ надорад», набуд мешавад. Пас, доштани Худо ё надоштани Худо ҳамчун асоси шумо масъалаи ҳаёт ё марг аст. Аз ҳама нукта дар рушди ин андеша, хоҳар Уайт сипас муайян мекунад, ки Худоро ҳамчун асоси худ доштан чӣ маъно дорад, вақте ки мегӯяд: «Танҳо он чизе метавонад пойдор монад, ки бо мақсади Ё пайваста бошад ва ҳислати Ёро ифода кунад». Ё тоза шарҳ дод, ки ҳар чизе, ки бар асоси Худо нест, набуд мешавад, ва меъёри дуҷонибаи он чӣ бар ин асос бино шудааст, ин аст, ки чизе «бо мақсадҳои Ё пайваста бошад» ва он чизе бошад, ки «ҳислати Ёро ифода кунад». Ҳислати Ё асоси Ёст.

Пас дар ҷумлаи охири он банд ё баён медорад, ки «Принсипҳои Ё ягона чизҳои устуворе мебошанд, ки ҷаҳони мо мешиносад». Ҳислати Худо ҳамаи принсипҳои Ёст, ва принсипҳои Ё ҳислати Ёро ифода мекунанд. Ин масъалаи ҳаёт ё мамот аст, ки инсоният бо Худо, ҳамчун таҳкурсии ҳамаи чизҳо, чӣ гуна муносибат мекунад. Ман бар он назарам, ки сохтори бунёдии боби ёздаҳуми Дониёл бар ривояти сукути бархостани подшоҳӣ бино шудааст. Порчае мавҷуд аст, ки дар он Илҳом ба мо навъи дурусти омӯзишро мефаҳмонад.

«Омӯзиши таърихе ҳаст, ки онро маҳкум кардан лозим нест. Таърихи муқаддас яке аз фанҳое буд, ки дар мактабҳои анбиё тадрис мешуд. Дар сабти муомилоти Ё бо халқҳои осори қадамҳои Яхува пайгирӣ мегардид. Ҳамин тавр, имрӯз низ мо бояд муомилоти Худоро бо миллатҳои замин мавриди баррасӣ қарор диҳем. Мо бояд дар таърих иҷрошавии нубувватро бубинем, амалиёти Инояти илоҳиро дар ҳаракатҳои бузурги ислоҳотӣ омӯзем ва пешрафти воқеаҳо дар сафарбар шудани миллатҳо барои низои ниҳии ҷанҷоли бузург дарк намоем». The Ministry of Healing, 441.

Таҷқиқи муқаддаси таърих ҳамчун омӯзиши муносибати Худо бо миллатҳои замин, ҳамчунин дар роҳбарии иноятмези Худо бар ҳаракатҳои ислоҳотии Ё, муайян карда мешавад; бинобар ин, таърихи муқаддас хатти берунӣ ва дохилии омӯзишро дар бар мегирад. Мақсади истифода бурдани таърих барои тасдиқи Қаломи нубуввати Худо ин аст, ки аз он таърихи нубувватӣ ба қор гирифта шавад, то ки «ҷараёни рӯйдодҳо дар сафарбарсозии миллатҳо барои муноқишаи ниҳии муборизаи бузург дарк намоем». Параграфи пешина аз Хоҳар Уайт аз як шарҳи бисёр равшангарона дар бораи зарурати сохтани намунаи нубуввати таърихи муқаддас гирифта шудааст, ки бар сохтори бунёдӣ, ки

дар «бархостан ва сукут кардан»-и салтанатҳо таҷассум ёфтааст, асос меёбад.

«Бисёре чунин мепиндоранд, ки барои омодагӣ ба хизмати масеҳӣ зарур аст дониши фароҳе аз навиштаҳои таърихӣ ва илоҳиётӣ ба даст оварда шавад. Онҳо гумон мекунанд, ки ин дониш барои онҳо дар таълими Инчил ёрӣ хоҳад дод. Вале омӯзиши пурмашаққати андешаҳои одамон бештар ба сушт гардидани хизмати онҳо меанҷомад, на ба қувват ёфтани он. Вақте ки ман китобхонаҳоро, ки аз ҷилдҳои вазнини дониши таърихӣ ва илоҳиётӣ пур шудаанд, мебинам, меандешам: чаро барои он чи нон нест, пул сарф кардан лозим аст? Боби шашуми Юҳанно ба мо бештар аз он чи дар чунин осор метавон ёфт, меғӯяд. Масеҳ мефармояд: “Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд.” “Ман нони зиндае ҳастам, ки аз осмон нозил шудааст; агар касе аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд.” “Ҳар кӣ ба Ман имон дорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.” “Каломе ки Ман ба шумо меғӯям, рӯҳ ва ҳаёт аст.” Юҳанно 6:35, 51, 47, 63.»

«Омӯзиши таърихе ҳаст, ки набояд маҳкум карда шавад. Таърихи муқаддас яке аз фанҳое буд, ки дар мактабҳои анбиё тадрис мешуд. Дар сабти муомилоти Ё бо халқҳо осори қадамҳои Яхува пайгирӣ карда мешуд. Ҳамин тавр, имрӯз низ мо бояд амалкарди Худоро нисбат ба халқҳои замин баррасӣ намоем. Мо бояд дар таърих иҷрошавии пешгӯиро бубинем, амалиёти Инояти Илоҳиро дар ҳаракатҳои бузурги ислоҳотӣ биомӯзем ва пешрафти рӯйдодҳоро дар сафарбар гардидани халқҳо барои бархӯрди ниҳии низои бузург дарк намоем.»

«Чунин омӯзиш ба мо нигоҳҳои фароҳу ҳамаҷониба ба ҳаёт хоҳад дод. Он ба мо ёрӣ хоҳад расонд, то то андозае муносибатҳо ва вобастагиҳои онро дарк намоем, бифаҳмем, ки мо то чӣ андоза ба таври аҷиб дар бародарии бузурги ҷомеа ва халқҳо ба ҳам пайванд ҳастем, ва то чӣ ҳад зулм ва пастзадагии як узв барои ҳама талафотро дарбар дорад.

«Аммо таърих, чунон ки одатан омӯхта мешавад, ба дастовардҳои инсон, ба пирӯзиҳои ӯ дар ҷанг, ба муваффақияти ӯ дар расидан ба қудрат ва бузургӣ машғул аст. Амали Худо дар қорҳои инсонҳо аз назар дур мемонад. Кам қасос чароғи амалӣ шудани мақсади Ёро дар бархостан ва сукути миллатҳо меомӯзанд.

«Ва, то дараҷаи бузург, илоҳиёт, чунон ки омӯхта ва таълим дода мешавад, ҷуз сабти ҳадсу гумонҳои инсонӣ нест, ки танҳо барои “тира гардонидани машварат бо суҳанони бе дониш” хизмат мекунад. Бисёр вақт ангеда дар гирд овардани ин қадар китобҳо на он қадар хоҳиши ба даст овардани ғизо барои ақл ва ҷон аст, балки шӯҳратпарастии шинос шудан бо файласуфон ва илоҳиётшиносон, хоҳиши пешниҳод кардани масеҳият ба мардум бо истилоҳот ва баёнҳои олимона мебошад.

«На ҳама китобҳои навишташуда метавонанд ба мақсади зиндагии муқаддас хизмат кунанд. “Аз Ман таълим гиред”, — гуфт Муаллими Бузург, — “юғи Маро бар худ бигиред”, “ҳалимӣ ва фурутанӣ Маро биомӯзед”. Фурури зехнии шумо дар иртибот бо ҷонҳое, ки аз норасоии нони ҳаёт ҳалок мегарданд, ба шумо кумак нахоҳад кард. Дар омӯзиши ин китобҳо шумо иҷозат медиҳед, ки онҳо ҷойи дарсҳои амалиро, ки мебоист аз Масеҳ меомӯхтед, бигиранд. Аз натиҷаҳои ин омӯзиш мардум сер намешаванд. Бисёр

андаке аз он таҳқиқе, ки ақро то ин дараҷа хаста мекунад, он чизеро фароҳам меоварад, ки ба кас кӯмак кунад, то коргари муваффақ барои ҷонҳо гардад.»

Наҷотдиҳанда омад, «то ба мискинон башорат диҳад». Луқо 4:18. Ў дар таълими Худо соддатарин вожаҳо ва равшантарин рамзҳоро ба кор мебурд. Ва гуфта шудааст, ки «мардуми одӣ Ўро бо хушнудӣ мешуниданд». Маркӯс 12:37. Онҳое ки барои ин замон талошдоранд кори Ўро ба ҷо оваранд, ба дарки амиқтари дарсҳое ки Ў додааст, ниёздоранд.

«Суханони Худои зинда болотарин аз ҳар гуна таълиманд. Онҳое ки ба мардум хизмат мекунанд, бояд аз нони ҳаёт бихӯранд. Ин ба онҳо қуввати рӯҳонӣ хоҳад дод; онҳо онҳо омода хоҳанд буд, ки ба ҳамаи табақаҳои мардум хизмат намоянд». The Ministry of Healing, 441–443.

Хоҳар Уайт боз ҳам равшан месозад, ки шинохти зуҳури қудрати Худо дар барқарор кардани подшоҳон ва барканор намудани подшоҳон бар асоси интиҳоби ҳуди подшоҳ, фалсафаи ҳақиқии омӯзиши таърих аст.

«Дар таърихи халқҳо муҳаққиқи Каломи Худо метавонад иҷроӣ айнан ва воқеии нубуввати илоҳиро бубинад. Бобил, ки дар поён ниҳоят шикаста ва фурӯ рехт, аз миён рафт, зеро ҳокимонаш дар айёми шукуфои худро аз Худо мустақил мешумориданд ва ҷалолӣ подшоҳии худро ба дастоварди инсонӣ нисбат медоданд. Ба салтанати Модию Форс ғзаби Осмон расид, зеро дар он шарияти Худо зерӣ по карда шуда буд. Тарси Худованд дар дилҳои аксарияти бузурги мардум ҷойе наёфта буд. Бадкорӣ, қуфргӯӣ ва фасод ҳукмфармо буд. Подшоҳӣҳое, ки баъд аз он омаданд, боз ҳам пасттар ва фосидтар буданд; ва онҳо дар миқёси арзиши ахлоқӣ торафт поинтару поинтар фурӯ рафтанд.»

«Қудрате, ки ҳар як ҳоким бар рӯи замин ба кор мебарад, аз Осмон ато шудааст; ва муваффақияти ӯ ба он вобаста аст, ки аз ин қудрати ба ӯ бахшидашуда ҷӣ гуна истифода мекунад. Ба ҳар яке каломи Ниғоҳбони илоҳӣ чунин аст: “Ман туро миён бастам, гарчи Маро нашинохтай”. Ишаё 45:5. Ва ба ҳар яке суханоне, ки дар қадим ба Набуқаднесар гуфта шудаанд, дарси зиндагист: “Гуноҳҳои худро бо адолат тарк намо, ва осиятҳои худро бо раҳм кардан ба мискинон: шояд оромии ту тӯл ёбад”. Дониёл 4:27.»

Барои фаҳмидани ин чизҳо,—барои фаҳмидани он ки «адолат қавмро сарбаланд мегардонад»; ки «тахт бо адолат устувор мешавад» ва «бо марҳамат ниғоҳ дошта мешавад»; барои дарк кардани амалкарди ин усулҳо дар зоҳир шудани қудрати Ў, ки «подшоҳонро аз тахт мефарорад ва подшоҳонро барпо мекунад»,—ин аст фаҳмидани фалсафаи таърих. Масалҳо 14:34; 16:12; 20:28; Дониёл 2:21.

«Танҳо дар Каломи Худо ин ҳақиқат ба таври равшан баён шудааст. Дар ин ҷо нишон дода мешавад, ки қуввати халқҳо, ҳамон тавре ки қуввати афрод, дар имкониятҳо ё василаҳое нест, ки ба назар онҳоро мағлубнопазир менамоянд; он дар бузургии мавриди фаҳри онҳо низ нест. Он бо садоқате андоза карда мешавад, ки бо он онҳо мақсади Худоро иҷро мекунанд». Prophets and Kings, 501, 502.

Мавзӯи оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум болоравӣ ва сукути подшоҳи ҷануб аст, аммо муҳимтар аз ин, ин оятҳо муҳр задани саду ҷиҳилу чор ҳазорро ва дуввумин аз се имтиҳонеро, ки дар замони интиҳо дар соли 1989 оғоз ёфт, чунон ки дар ояти даҳум тасвир шудааст, нишон медиҳанд.

Он мӯҳргузори ба василаи Дониёл дар ҷоҳи шерон, се марди шоиста дар кӯраи оташин, Дониёл ва он се марди шоиста ҳангоми дуо кардан барои фаҳмидани ҳоби Набукаднесар дар бораи ҳайкали иборат аз подшоҳӣҳо дар боби дуом, Дониёл ҳангоми ба ҷо овардани дуои Левиён бисту шаш дар боби нӯҳум, доноёне ки афзоиши донишно мефаҳманд, Ёшуаъ ки гуноҳаш дар Закарьё боби сеюм бардошта мешавад, Зерубобил дар боби чорум, Юсуф ки дар Миср ҳокими дуом мегардад, шогирдон дар болохона барои даҳ рӯз пеш аз Панतिकост, миллериён дар ҷамъомади бошишгоҳии Эксетер, Лаъзор ки дар Вуруди зафармандона пешопеши раҳпаймой меравад, ва яксаду ҷиҳилу чор ҳазор дар Ваҳй боби ҳафтум тасвир ёфтааст.

Ояти ёздаҳум соли 2014, дар оғози ҷанги Украина, ба вуқӯъ пайваست; ва дар моҳи июли соли 2023 озмоиши аёнӣ, ки дар он қавми Худо «сафед гардонида мешаванд», оғоз ёфт. Хатти панҷум дар боби ёздаҳум оятҳои сздаҳ то понздаҳ аст.

Шарҳи хати панҷум

Зеро подшоҳи шимол боз хоҳад омад, ва лашкаре бештар аз пешина ба майдон хоҳад овард; ва баъд аз ҷанд сол албатта бо лашкари бузург ва бо дороии бисёр хоҳад омад. Ва дар он айём бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархоҳанд хост; ҳамчунин ғоратгарони қавми ту худро баланд хоҳанд кард, то рӯёро барқарор намоёнд; вале онҳо фуру хоҳанд афтод. Пас подшоҳи шимол хоҳад омад, ва хокрези барпо хоҳад кард, ва шаҳрҳои басо мустаҳкамро хоҳад гирифт; ва нерӯҳои ҷануб истодагӣ нахоҳанд кард, на қавми баргузидаи ӯ, ва ҳеҷ қуввате барои муқовимат нахоҳад буд. Дониёл 11:13–15.

Ин оятҳо дар соли 200 то милод иҷро шуданд ва онҳо Ҷанги Панийумро муайян месозанд, ки подшоҳони муҳолиф ва иттифоқҳои онҳоро дар бар мегирад; ҳамчунин ин оятҳо ҳамон нуқтаи таъриҳанд, ки дар он Руми бутпараст бори аввал худро дар таърихи боби ёздаҳуми Дониёл ба таври ошкоро ворид сохт. Ин оятҳо болоравӣ ва сукути ниҳии подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро дар бар мегиранд, вале ҳамчунин таърихи китобии сафари Масех ба Қайсарияи Филиппиро, ки дар он ҷо Петрус ҷойи мӯҳр шудани яксаду ҷиҳилу чор ҳазорро муайян мекунад. Ин таърих мӯҳр шудани яксаду ҷиҳилу чор ҳазорро бо фаро расидани саввуми се озмоиши боби дувоздаҳум, ки аз «пок гардонида шудан, сафед гардонида шудан ва озмуда шудан» иборат аст, ба таври намунавӣ таҷассум мекунад.

Ин се оят ба ояти шонздаҳ раҳнамун месозанд, ки дар он қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида намоёндагӣ шудааст. Ҷангоме ки ҷамъомади хаймавии Эксетер 17 августи соли 1844 ба анҷом расид, бокирағони хушманд паёми Нидои Нимашабро дар тӯли шасту шаш рӯз дар саросари соҳили шарқии Иёлотӣ Муттаҳида бурданд. Даврае ҳаст, ки дар он ҳамаи бокирагон бедор мешаванд ва як гурӯҳ равшан надорад, ва ҳар он ҷи инро муайян месозад. Вақте ки номи Шимъун Барюно ба Петрус иваз карда шуд, мӯҳр задани яксаду ҷиҳилу чор

ҳазор ишора мегардад. Аз ҳамон нуқта ба баъд Исо ба шогирдон дар бораи рӯйдодҳои марбут ба салиб таълим доданро оғоз намуд.

Салиб рамзи анҷоми муҳлати имтиҳон аст, ва Вилиям Миллер, ки намунаи ӯ Юҳанно Таъмиддиханда буд, ва ӯ бошад, дар навбати худ, намунаи Илёс буд, бархезонида шуд, то «ҳодисаҳои марбут ба анҷоми муҳлати имтиҳон»-ро пешкаш намояд, ҳамон тавре ки ҳам Юҳанно Таъмиддиханда ва ҳам Илёс чунин карда буданд. Юҳанно инро чунин баён кард.

Аммо чун ӯ дид, ки бисёре аз фарисиён ва саддукиён назди таъмиди ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй насли афъиён, кист, ки шуморо огоҳ кард, то аз ғазаби оянда гурезед?» Матто 3:7.

Илёс инро чунин гуфта буд.

Ва Аҳъоб буге бино кард; ва Аҳъоб бештар аз ҳамаи подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд, Худованд Худои Исроилро ба ҳашм овард. Дар айёми ӯ Ҳиил, байт-элие, Ерихӯро бино кард: таҳкурсии онро бар Абироми нахустодаи худ гузошт, ва дарвозаҳои онро бар Сегуб, писари хурдии худ, барпо намуд, мувофиқи каломи Худованд, ки ба воситаи Еҳушаъ ибни Нун гуфта буд. Ва Илёс, тишбӣ, ки аз сокинони Чилъод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки дар ҳузури ӯ меистам, дар ин солҳо на шабнам хоҳад буд ва на борон, чуз мувофиқи каломи ман». 3 Подшоҳон 16:33–17:1.

Дар бораи кори Вилиям Миллер ҳамчун ислоҳгари замони нав хоҳар Уайт чунин изҳор доштааст:

«Лозим буд, ки одамон ба хатари худ бедор карда шаванд; ки барангехта гарданд, то ба воқеаҳои ҷиддии вобаста ба анҷоми вақти файз омода шаванд». «Муборизаи Азим», 310.

Шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ «ҳодисаҳое, ки бо анҷоми давраи имтиёз алоқаманданд»-ро ифода мекунанд. Он ҳодисаҳо дар вақти охир, дар соли 1989, кушода шуданд ва ба таври равшан ошкор гардиданд.

«Пеш аз маслуб шудани ӯ, Начотдиханда ба шогирдонаш фаҳмонд, ки ӯ бояд ба қатл расонда шавад ва аз қабр боз эҳё гардад; ва ғариштагон ҳозир буданд, то суҳанони ӯро бар ақлу дилҳо таъсирбахш созанд. Аммо шогирдон интизори раҳиҳои заминӣ аз юғи Рум буданд, ва онҳо тоқати он андешаро надоштанд, ки ӯ, ки ҳамаи умедҳои онҳо бар ӯ мутамарказ буд, бояд ба марги нангин гирифта шавад. Суҳаноне, ки онҳо бояд ба ёд меоварданд, аз зехни онҳо ронда шуданд; ва ҳангоме ки вақти озмоиш фаро расид, он онҳоро омонданефта ёфт. Марги Исо умедҳои онҳоро ба ҳамон пуррагӣ барбод дод, гӯё ки ӯ онҳоро пешакӣ огоҳ накарда бошад. Ҳамин тавр, дар пешгӯиҳои оянда пеши назари мо ба ҳамон равшанӣ кушода шудааст, чунон ки он ба шогирдон ба воситаи суҳанони Масеҳ кушода шуда буд. Воқеаҳое, ки ба анҷоми давраи имтиёз ва кори омодагӣ барои замони тангӣ вобастаанд, ба таври равшан баён шудаанд. Аммо тӯдаҳои мардум аз ин ҳақиқатҳои муҳим беш аз он дарк надоранд, ки гӯё онҳо ҳаргиз ошкор карда нашуда бошанд. Шайтон дар камин аст, то ҳар гуна таассуротеро, ки онҳоро барои начот хирадманд мегардонад, рабуда барад, ва замони тангӣ онҳоро ноомода хоҳад ёфт». The

Маҳз дар Қайсарияи Филиппӣ, ки Паниум аст, яъне дар оятҳои сездарум то понздаҳум, Масеҳ оғоз кард, ки ба шогирдонаш дар бораи салиб таълим диҳад; ба ин васила таърихи ҷамъомади хаймавии Экзетерро то 22 октябри соли 1844 намунавор нишон дод. Дар оғози ҳаракати ислоҳотии саду чилу чаҳор ҳазор «ҳодисаҳои вобаста ба анҷоми муҳлати озмоиш» кушода карда шуданд, ва дар анҷоми ҳаракати саду чилу чаҳор ҳазор «ҳодисаҳои вобаста ба анҷоми муҳлати озмоиш» дар дохили таърихи пинҳонии ояти чиҳилум кушода карда мешаванд.

«Имрӯз, дар рӯҳ ва қудрати Илès ва Яҳёи Таъмиддиҳанда, паёмовароне, ки аз ҷониби Худо таъйин шудаанд, диққати ҷаҳонро, ки зери ҳукм қарор дорад, ба воқеаҳои ҷиддие ҷалб менамоянд, ки ба зудӣ дар иртибот бо соатҳои хотимавии муҳлати ғайз ва зуҳури Исои Масеҳ ҳамчун Подшоҳи подшоҳон ва Парвардигори парвардигорон ба вуқӯ ҳоҳанд пайвастан». Prophets and Kings, 715, 716.

«Рӯйдодҳое, ки бо анҷоми давраи имтиҳон алоқаманданд», ҳамон рӯйдодҳоянд, ки дар таърихи пинҳонии ояти чиҳилум кушода мешаванд. Дар боби сеюми Закарё манзараҳои ниҳонии довари тафтишотӣ ба тасвир кашида шудаанд. Илҳами Илоҳӣ шаҳодати Закарёро бо онҳое, ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл мӯҳр зада мешаванд, пайвастан месозад.

«Қавми Худо аз бадкорӣҳое ки дар замин анҷом дода мешаванд, оху нола мекунанд. Бо ашқ бадкоронро аз хатари поймол кардани шариати илоҳӣ ҳушдор медиҳанд, ва бо андӯҳи баённопозир ба сабаби хатоҳои худ дар ҳузури Худованд худро фурутан месозанд. Бадкорон бар андӯҳи онҳо масҳара мекунанд, панду насиҳатҳои ҷиддии онҳоро ба тамасхур мегиранд, ва он чиро ки заъфи онҳо меноманд, истехзо мекунанд. Аммо ин азобу хоршавии қавми Худо далели равшанест бар он ки онҳо қувват ва начобати ҳислатеро, ки дар натиҷаи гуноҳ аз даст дода буданд, боз меёбанд. Зеро ба Масеҳ наздиктар мешаванд ва ҷашмони онҳо ба покии комили Ё дӯхта шудааст, аз ин рӯ гуноҳнокии ғавқулодаи гуноҳро ба чунин равшанӣ дарк мекунанд. Пушаймонӣ ва худпастсозии онҳо дар назари Худо бениҳоят мақбултар аст аз рӯҳи худкифо ва мутақаббироии онҳое ки ҳеҷ сабабе барои навҳа кардан намебинанд, фурутани Масеҳро хор мешуморанд, ва дар айни ваирон кардани шариати муқаддаси Худо даъвои комилият мекунанд. Ҳалимӣ ва фурутани дил шартӣ қувват ва зафар аст. Тоҷи ҷалол интизори онҳост, ки назди пой салиб сар фуруд меоранд. Ҳушо ин мотамдорон, зеро онҳо тасалли ҳоҳанд ёфт.»

Вафодорон ва дуоғӯён, гӯё бо Худо маҳкам дарун баста шудаанд. Худи онҳо намедонанд, ки то чӣ андоза бо амниятӣ устувор муҳофизат ёфтаанд. Роҳбарони ин ҷаҳон, ки Шайтон онҳоро таҳрик медиҳад, меқӯшанд онҳоро нобуд созанд; аммо агар ҷашмони онҳо кушода мешуд, чунон ки ҷашмони хизматгори Элишоъ дар Дӯтон кушода шуданд, онҳо фариштагони Худоро медиданд, ки дар гирди онҳо урду задаанд ва бо дурахшонӣ ва ҷалоли худ лашкарҳои зулмотро бозмедоранд.

«Ҳангоме ки қавми Худо дар ҳузури Ё ҷонҳои худро фурутан месозанд ва барои покии дил зорӣ менамоянд, амр дода мешавад: “Либосҳои палидро” аз онҳо бигиред; ва

суханони тасаллибахш гуфта мешаванд: “Инак, Ман гуноҳи туро аз ту дур кардаам, ва туро ба либосҳои дигар мепӯшонам.” Ҷомаи беолоиши адолати Масеҳ бар фарзандони озмудашуда, васвасадидашуда, вале содики Худо пӯшида мешавад. Бақияи хоршуда ба либоси пурчалол ороста мегардад, то дигар ҳаргиз ба фасодҳои ҷаҳон олуида нашавад. Номҳои онҳо дар китоби ҳаёти Барра нигоҳ дошта мешаванд ва дар миёни содиқони тамоми асрҳо сабт мегарданд. Онҳо ба ҳилаҳои фиребанда муқовимат карданд; онҳоро ғурриши аждаҳо аз вафодориашон нагардонд. Акнун онҳо аз макрҳои васвасакунанда то абад эминанд. Гуноҳҳои онҳо ба падидоварандаи гуноҳ интиқол дода мешаванд. Ва бақия на танҳо бахшида ва пазируфта мешавад, балки гиромӣ низ дошта мешавад. “Аммомае зебо” бар сарҳои онҳо ниҳода мешавад. Онҳо бояд барои Худо чун подшоҳон ва қоҳинон бошанд. Ҳангоме ки Шайтон айбномаҳои худро пеш меовард ва дар пайи нобуд сохтани ин гурӯҳ буд, ғариштагони муқаддас, ноаён, ба ин сӯ ва он сӯ мегузаштанд ва бар онҳо мӯҳри Худои зиндари мениҳоданд. Инҳоянд онҳое ки бо Барра бар кӯҳи Сион меистанд ва номи Падар бар пешониҳошон навишта шудааст. Онҳо дар пеши тахт суруди навро месароянд, ҳамон суруде ки ҳеҷ кас наметавонад онро биомӯзад, магар яксаду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуданд. “Инҳоянд онҳое ки ба ҳар ҷо ки Ё равад, аз паси Барра мераванд. Инҳо аз миёни одамон харида шудаанд, то нахустмеваҳо барои Худо ва барои Барра бошанд. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.”»

«Акнун ичрои комили он суханони Ғаришта фаро расидааст: “Пас акнун бишнава, эй Еҳушаъ, сарқоҳин, ту ва ёронат, ки пеши ту менишинанд; зеро онҳо мардони ибратангезанд; зеро инак, Ман Банди Худ — Шохаро хоҳам овард.” Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Раҳокунандаи қавми Худ ошкор мегардад. Акнун, ба ростӣ, бақия “мардони ибратангез” мебошанд, зеро ашқҳо ва хори мусофирату ғарибии онҳо дар ҳузури Худо ва Барра ба шодӣ ва иззат ҷой медиҳанд. “Дар он рӯз Шохари Худованд зебо ва ҷалил хоҳад буд, ва самари замин барои наҷотёфтагони Исроил аъло ва хушнамо хоҳад шуд. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ монда бошад, ва ҳар кӣ дар Уршалим бимонад, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар касе ки дар миёни зиндагони Уршалим навишта шудааст.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 474–476.

Яксаду чор ҳазору дар китоби Ваҳй ҳамон гурӯҳи Ҳизқиёланд, ки ба ҳангоми он ки барои зиштиҳое, ки дар замин ҳастанд, «оҳ мекашанд ва нола мекунанд», «мӯҳр зада мешаванд». Онҳо мӯҳр зада мешаванд, вақте ки либоси адолати Масеҳ ва амаи зеборо, ки рамзи «подшоҳон ва қоҳинон»-и Петрус аст, дарёфт мекунанд; онҳое ки пештар қавми Худо набуданд, аммо ҳоло қавми Худо гардидаанд.

Лекин шумо насли баргузида, қоҳиноти подшоҳӣ, миллати муқаддас, қавми хос ҳастед, то ғазилатҳои Он Касеро эълон намоед, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибӣ Худ даъват намудааст; шумо, ки пештар қавм набудед, вале акнун қавми Худо ҳастед; шумо, ки раҳм наёфта будед, вале акнун раҳм ёфтаед. Эй маҳбубон, аз шумо илтимос менамоям, чун ғарибон ва мусофирон, аз шахватҳои ҷисмонӣ, ки бар зидди ҷон ҷанг мекунанд, парҳез намоед; ва рафтори худро дар миёни халқҳо некӯ нигоҳ доред, то, дар он ҷо ки онҳо шуморо чун бадқирдорон бадгӯй мекунанд, аз қорҳои неки шумо, ки мебинанд, Худоро дар рӯзи боздид ҷалол диҳанд. 1 Петрус 2:9–12.

Пас алҳол, агар овози Маро ба ҳақиқат бишнавед ва аҳди Маро нигоҳ доред, он гоҳ шумо барои Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо хазинаи махсус хоҳед буд; зеро тамоми замин аз он Ман аст. Ва шумо барои Ман мамлакати қоҳинон ва миллати муқаддас хоҳед буд. Ин аст суҳаноне ки ту бояд ба бани-Исроил бигӯӣ. Хуруҷ 19:5, 6.

«Дар рӯзҳои охири таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ё, ки аҳкоми Ёро риоя мекунам, бояд таҷдид гардад. “Ва дар он рӯз барои онҳо бо ҳайвоноти саҳро, ва бо мурғони осмон, ва бо ҳазандағони замин аҳд хоҳам баст; ва қамон ва шамшер ва қангро аз замин хоҳам шикаст, ва онҳоро ба амният хоҳам қобонид. Ва туро то абад ба Худ никоҳ хоҳам қард; бале, туро ба Худ дар адолат, ва дар доварӣ, ва дар меҳробонии муҳаббатомез, ва дар марҳаматҳо никоҳ хоҳам қард. Ва туро ба Худ дар вафодорӣ никоҳ хоҳам қард; ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.”»

«“Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд: Ман мешунавам, мегӯяд Худованд, Ман осмонҳоро мешунавам, ва онҳо заминро хоҳанд шунид; ва замин ғалларо, ва шаробро, ва рағанро хоҳад шунид; ва онҳо Изреилро хоҳанд шунид. Ва Ман Ёро барои Худ дар замин хоҳам қошт; ва бар он ки қарм наёфта буд, қарм хоҳам қард; ва ба онҳое ки қавми Ман набуданд, хоҳам гуфт: Ту қавми Ман ҳастӣ; ва онҳо хоҳанд гуфт: Ту Худои ман ҳастӣ.” Хушаъ 2:14–23.»

«Дар он рӯз, ... бақияи Исроил ва қароёфтағони қонағони Яқуб ... ба Худованд, ба Қуддуси Исроил, ба қостӣ тақя хоҳанд қард». Ишаъё 10:20. Аз «қар миллат, қабилла, қабон ва қавм» қасоне хоҳанд буд, ки бо шодӣ ба қайм қавоб хоҳанд дод: «Аз Худ битарсед ва Ёро қалол диҳед, зеро қоати доварии Ё фаро қасидааст». Онҳо аз қар қуте, ки онҳоро ба ин замин мебандад, рӯй хоҳанд қардонд ва «ба Ё сачда хоҳанд қард, ки осмон ва замин ва баҳр ва қашмаҳои обро офарид». Онҳо худро аз қар банди қечида қаро хоҳанд қошт ва қеши қарон қамқун ёдқориҳои қармати Худ хоҳанд истод. Бо итоат ба қар талаботи илоҳӣ, онҳо аз қониби фариштагон ва одамон қамқун онҳое шинохта хоҳанд шуд, ки «аҳкоми Худро нигоҳ меқоранд ва имони Исоро қоранд». Ваҳӣ 14:6–7, 12.

«Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки шудқорқунанда ба даравқар хоҳад қасид, ва фаршорандаи ангур ба қасе ки тухм меқошад; ва қӯҳҳо шароби ширин хоҳанд қакидан, ва ҳамаи теппаҳо об хоҳанд шуд. Ва асирии қавми Худ, Исроилро, боз хоҳам қардонид, ва онҳо шаҳрҳои вайроншударо бино қарда, дар онҳо қокин хоҳанд шуд; ва тоқзорҳо хоҳанд шинонд, ва шароби онҳоро хоҳанд нӯшид; қамқунин боғҳо хоҳанд қошт, ва меваи онҳоро хоҳанд хӯрд. Ва онҳоро бар қамини худашон хоҳам шинонд, ва диқар қарқиз аз қамине ки ба онҳо додаам, қанда нақоҳанд шуд, мегӯяд Худованд Худои ту. Омӯс 9:13–15.» Review and Herald, February 26, 1914.

Равшан аст, ки аз лаҳзае ки насли охири барқузидаи қасаду қилу қор қазор мӯҳр қада мешаванд, қанӯз ғайриқхудиён мавқуданд, ки метавонанд дар рӯзи ташифи ғайриқхудиён аз тарзи зиндагии (рафтори) қасаду қилу қор қазор таъсир биқазиранд.

«Қалисои Худ на қудрати инсонӣ ва тақонии башарӣ бунёд наёфтааст, ва онҳо низ наметавонанд онро нобуд қоизанд. Қалисо на бар санги қуввати инсон, балки бар Масех

Исо, бар Санги Абадҳо, бино ёфтааст, “ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад.” Матто 16:18. Ҳузури Худо ба кори Ё устуворӣ мебахшад. “Ба амирон, ва ба писари одам, ки дар ӯ начоте нест, таваккал накунад,” — ин аст каломе ки ба мо мерасад. Забур 146:3. “Қуввати шумо дар оромӣ ва эътимод хоҳад буд.” Ишаё 30:15. Кори ҷалоломези Худо, ки бар усулҳои абадии адолат бунёд ёфтааст, ҳаргиз барбод нахоҳад рафт. Он аз қувват ба қувват пеш хоҳад рафт, “на ба қудрат ва на ба тавоноӣ, балки ба Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Закарьё 4:6.»

«Ваъда: “Дастҳои Заруббобил таҳкурсии ин хонаро гузоштанд; дастҳои ӯ низ онро ба анҷом хоҳанд расонд”, ба маъноӣ айнӣ иҷро гардид. Ояти 9. “Пирони яҳудиён бино мекарданд, ва ба воситаи нубуввати Ҳаҷҷай-пайғамбар ва Закарьё писари Иддо комёб мешуданд. Ва онҳо онро бино карда, ба анҷом расониданд, мувофиқи амри Худои Исроил, ва мувофиқи амри Куруш, ва Дориюш, ва Артакшаст, подшоҳи Форс. Ва ин хона дар рӯзи сеюми моҳи Одар [моҳи дувоздахум], ки дар соли шашуми подшоҳии Дориюш-подшоҳ буд, ба анҷом расид.” Эзра 6:14, 15.» Пайғамбарон ва Подшоҳон, 595, 596.

Оятҳои сенздаҳ то понздаҳ рӯйдодҳои нубувватиро тасвир мекунанд, ки ба анҷоми муҳлати имтиёз барои ниғаҳдорандагони Шанбе ҳангоми қонуни якшанбе меоранд. Онҳо ҳамчунин сеюмин аз се қадамро дар ояти даҳи Дониёл дувоздахум ифода мекунанд. Ояти даҳ «поксозӣ» аст, оятҳои ёздаҳ ва дувоздах «сафед гардонида мешаванд»-ро ифода мекунанд, ва оятҳои сенздаҳ то понздаҳ санҷиши ҳалқунандаеро ифода мекунанд, ки дар он бокирагони ниғаҳдорандаи Шанбе «озмуда мешаванд».

Паёми дохилии китоби Дониёл бо рӯёӣ дарёи Ёлой дар бобҳои ҳафт то нӯҳ ифода ёфтааст, ва паёми берунӣ бо рӯёӣ дарёи Ҳиддиқал дар бобҳои даҳ то дувоздах ифода ёфтааст. Боби дувоздах авҷи ҳам рӯёёҳои дохилӣ ва ҳам берунӣ мебошад, ва он тарзро нишон медиҳад, ки дар он Масеҳ яксаду чилу чор ҳазорро бармехезонад ва пок месозад. Оятҳои даҳ то шонздаҳ таърихи пинҳонии ояти чилро аз соли 1989 то қонуни якшанбе, ки дар оятҳои чилу як ва шонздаҳ аст, ифода мекунанд. Оятҳое, ки ба таърихи пинҳонӣ мувофиқат мекунанд, иҷрои комили ояти даҳуми боби дувоздахро ифода мекунанд.

Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонда хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо бадкорон бадкорӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳанд фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Ва аз вақте ки қурбонии доимӣ бардошта шавад, ва макрӯҳи вайронкуанда барпо карда шавад, як ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Ҳушо касе ки мунтазир шавад, ва ба як ҳазору сесад сию панҷ рӯз бирасад. Дониёл 12:10–12.

«Дониён», ки оятҳои даҳум то шонздаҳумро мефаҳманд ва ҳам аз лиҳози «ақлӣ» ва ҳам аз лиҳози «рӯҳонӣ» мӯҳр зада шудаанд, ҳамонҳоянд, ки паёми зоҳирии нубувватиро, ки дар таърихи пинҳонии ояти чиҳилум муаррифӣ шудааст, дарк мекунанд, ва онҳо пеш аз қонуни якшанбе аз лиҳози «ақлӣ» дар он фаҳмиш устувор гардонида шудаанд. «Дониён» ҳамонҳоянд, ки ба воситаи паёми ботинӣ, ки дар Ваҳй боби ёздаҳум ва ояти ёздаҳум муаррифӣ шудааст, дигаргун шудаанд, ва онҳо пеш аз қонуни якшанбе дар он таҷриба устувор гардидаанд.

«Ҳакимон» ҳамонҳоянд, ки «баракат»-и вобаста ба «интизорӣ»-ро пазируфтаанд; ва ин яксаду чилу чор ҳазорро ҳамчун касоне муайян месозад, ки иҷрои комил ва ниҳони масали даҳ бокираро ба амал меоранд. Ваҳй боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ, дар моҳи июли соли 2023 фаро расид, ва ҳамин тавр «замони охир»-ро муайян намуд, вақте ки Дониёл ва Ваҳй бо ду шохид нишон медиҳанд, ки афзоиши дониш, ки дар моҳи июли соли 2023 мӯҳраш кушода шуд, раванди мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазорро муайян месозад. Ёздаҳ чамъ бар ёздаҳ баробари бисту ду аст, ки рамзи пайваستшавии илоҳият бо инсоният мебошад; ва онҳое, ки аз раванди сеқадамаи поксозӣ мегузаранд, ки яксаду чилу чор ҳазорро ба вучуд меоварад, дар Дониёл 12:12 муайян шудаанд, ва ин боз як нишонаи Палмонӣ аст, зеро дувоздаҳ зарби дувоздаҳ баробари яксаду чилу чор ҳазор аст.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи наватӣ идома хоҳем дод.